

Evenzoo, zij het in geringere mate, staat het met zijne verhandeling „de catechizandis rudibus”, ongeveer 400 vervaardigd, als een antwoord op onderscheidene vragen, gesteld door Carthago's diaken Deogratias, die veel catechetisch onderwijs had te geven. Niet alleen het uitgangspunt en de vorm, ook de inhoud der catechese wordt door hem besproken. Vooral doet Augustinus zich kennen als uitnemend Psycholoog, wanneer hij zielkundig de catechetische regelen vaststelt.

Op het terrein der Liturgiek heeft de groote kerkvader zich eveneens bewogen n.l. in zijne brieven aan Januarius. In deze brieven beantwoordt hij enkele vragen b.v. over de dagelijksche communie, over de communie op stillen Donderdag, de feestdagen enz. Dit geschiedde echter minder principieel en systematisch, maar was meer in den vorm van behandeling van los naast elkander staande onderwerpen.

Na Augustinus is uit de patristische periode alleen nog te noemen Gregorius Magnus die in zijne „liber regulae pastoralis” het boek gaf, voor den lateren tijd als de Pastoraal bij uitnemendheid gerekend.

Ook nog andere geschriften moeten genoemd, als de brief van Hieronymus aan Nepotianus, en die van Innocentius I aan Decentius, bisschop van Gobbio, maar de eerste geeft weer alleen pastorale ethiek, en de tweede behelst slechts de bespreking van enkele liturgische gebruiken. Wel is in den grond ook de regula pastoralis van Gregorius eene zedeleer voor den ambtsdrager, maar toch is er onderscheid tuschen hem en zijne voorgangers.

Hij behandelt den priester als pastor. Dat is hem de samenvatting van heel de ambtsfunctie. Hij doet dit op meesterlijke wijze, met tentoonspreiding van groote pastorale wijs-